

Η συγκλονιστική εξομολόγηση μίας πρώην Μουσουλμάνας: Γιατί μίσησα το Ισλάμ

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Η συγκλονιστική εξομολόγηση μίας πρώην Μουσουλμάνας- Γιατί μίσησα το Ισλάμ

«Ο πατέρας μου ήταν ένας πολύ καλός άνθρωπος. Ας αναπαύεται εν ειρήνη, καθώς η ζωή δεν του φέρθηκε πολύ καλά. Ήταν μουσουλμάνος, αλλά ο ίδιος προτίμησε να ζήσει σύμφωνα με την αφρικανική κουλτούρα του, για την οποία ήταν περήφανος. Η μητέρα μου ποτέ δεν φόρεσε την ισλαμική μαντίλα, όπως άλλωστε και κανείς άλλος στην οικογένειά μου.

Το Ισλάμ ήταν μια πίστη που κηρύχθηκε σε μας ως μια θρησκεία της ειρήνης. Δυστυχώς ποτέ δεν το ψάξαμε περισσότερο...

Σε νεαρή ηλικία, θυμάμαι τον πατέρα μου να λέει στη μητέρα μου ότι δεν ήθελε να πάμε σε ισλαμικό σχολείο, επειδή η θρησκεία και η σύγχρονη εκπαίδευση αντικρούονται μεταξύ τους και ότι εγώ και τα αδέρφια μου θα καταλήγαμε εν πλήρει συγχύσει.

Στο σπίτι μας δεν υπήρχε εχθρότητα προς τις άλλες θρησκείες και εμείς πήγαμε σε χριστιανικά σχολεία. Ήμουν τυχερή, γιατί είχα γονείς που ήταν ανοιχτόμυαλοι. Ήμασταν όπως κάθε φυσιολογική οικογένεια.

Όλα αυτά όμως άλλαξαν, όταν ξαφνικά ο μεγαλύτερος αδερφός μου άρχισε να δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το Ισλάμ.

Χωρίς να υπεισέλθω σε πολλές λεπτομέρειες, η συμπεριφορά του αδελφού μου άλλαξε. Έγινε παράξενος και απόμακρος, λες και δεν είχαμε πλέον κανένα κοινό.

Ο αδερφός μου, με τον οποίο παίζαμε όταν ήμασταν παιδιά, είχε γίνει ένας ξένος. Παρά το γεγονός ότι τον αγαπούσα, τον απέφυγα, τον εγκατέλειψα, ελπίζοντας ότι ήταν μια φάση που θα του περνούσε. Αποδείχθηκε πως έκανα λάθος, καθώς η «φάση» αυτή έμελλε να είναι μοιραία για τον ίδιο...

Θυμάμαι τη μητέρα μου να μου λέει ότι επικοινωνήσε με την Ομοσπονδιακή Αστυνομία και ότι ανέφερε την ύποπτη συμπεριφορά του αδελφού μου. Ανησυχούσε

και ένιωθε αβοήθητη. Ωστόσο, η αστυνομία δεν μπορούσε να κάνει κάτι, αφού ο αδελφός μου δεν είχε καμία προηγούμενη καταδίκη και στα «χαρτιά» τουλάχιστον φαινόταν καλό παιδί.

Πίστευα ότι η μητέρα μου ήταν υπερβολική, γιατί στο μυαλό μου τουλάχιστον, μου φαινόταν αδιανόητο ότι ο αδερφός θα έκανε κάτι τόσο κακό. Βλέπετε, ήταν πολύ έξυπνος, αλλά δυστυχώς και πολύ εύπιστος.

Νομίζω ότι λόγω αυτού κατάφεραν οι ισλαμιστές ιεροκήρυκες να τον «τουμπάρουν». Τελικά, παντρεύτηκε μια Μουσουλμάννα, πρώην καθολική που είχε εξισλαμιστεί, σε μια μικρή θρησκευτική τελετή, στην οποία δεν παραβρέθηκε κανένα μέλος της οικογένειάς μας.

Μερικές φορές αναρωτιόμουν, για ποιο λόγο να θέλει κανείς να εξισλαμιστεί και να γίνει κομμάτι όλης αυτής της τρέλας; Από την άλλη σκεφτόμουν ότι ζούμε σε έναν παράξενο κόσμο. Βλέπετε, η νύφη μου πίστευε ότι βρήκε στο Ισλάμ την αλήθεια και ότι εμείς οι υπόλοιποι είμαστε χαμένοι. Δυστυχώς, δεν θα μπορούσε να είναι πιο «βαθιά νυχτωμένη»...

Ο αδελφός μου ταξίδεψε στη Σομαλία, αλλά, φυσικά, ποτέ δεν μου είπε ότι θα πήγαινε εκεί, και καθώς εγώ ήμουν απασχολημένη με τη δική μου ζωή, ποτέ δεν έδωσα πολλή σημασία. Μακάρι να είχα δώσει, όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων. Θα κατηγορώ πάντα τον εαυτό μου για αυτό.

Όταν μας ανακοινώθηκε ο θάνατος του αδελφού μου, σοκαριστήκαμε. Η μητέρα μου, ωστόσο, περίμενε άσχημα νέα. Θυμάμαι νύχτες πριν, προσεύχονταν για ώρες και ήξερα ότι προσεύχεται για τον αδελφό μου. Η μητέρα μου προσεύχεται μέχρι σήμερα, σπαράζει από τον πόνο. Παράλληλα, όμως η οργή της ξεχειλίζει. Θυμώνει γιατί οι δυτικές κυβερνήσεις δεν κάνουν τίποτα και γιατί καταλαβαίνει, βλέποντας τις ειδήσεις, ότι αυτό που συνέβη σε εμάς, τώρα συμβαίνει παντού και δεν είναι πλέον ένα μεμονωμένο περιστατικό.

Μία, δύο ημέρες αργότερα, άνθρωποι άρχισαν να χτυπούν την πόρτα μας, με χαμόγελα και δώρα. Αρχικά, δεν έβγαζα νόημα και αναγκάστηκα να ρωτήσω για ποιο λόγο ήταν χαρούμενοι και γιατί μας έφερναν δώρα. Η απάντησή τους με συγκλόνισε: ήταν χαρούμενοι που ο αδερφός μου σκοτώθηκε, ήταν χαρούμενοι που θάφτηκε σαν ζώο, ήταν χαρούμενοι που εμείς ήμασταν δυστυχισμένοι.

Η κουνιάδα μου ήταν ακόμα στη Σομαλία εκείνη την περίοδο. Όταν βρήκα τον αριθμό του τηλεφώνου της μια εβδομάδα αργότερα, της τηλεφώνησα γιατί ήμουν απελπισμένη, ήθελα να μάθω. Αυτό που μου είπε θα το θυμάμαι για πάντα. Τη ρώτησα, τι συνέβη στον αδελφό μου. Η απάντησή της ήταν σαφής: είπε ότι ο

αδερφός μου σκοτώθηκε και ότι ήταν πολύ χαρούμενη. Όταν ρώτησα για το σώμα του, είπε ότι θάφτηκε και αυτό ήταν όλο. Έκτοτε δεν ξαναμιλήσαμε.

Ο αδερφός μου έγινε μάρτυρας του Ισλάμ και εγώ θα έπρεπε υποτίθεται να χαίρομαι γι αυτό. Το Ισλάμ με πρόδωσε εκείνη τη στιγμή!

Είπα στους συγγενείς και τους γείτονες με τα δώρα να μην ξανάρθουν, ενώ τους απείλησα ότι αν το έκαναν, θα ειδοποιούσα την αστυνομία. Τους είπα ότι ήταν τέρατα και τους ευχήθηκα να καούν στην κόλαση.

Ο αδελφός μου είχε δύο μικρά παιδιά, ένα κορίτσι και αγόρι, τα οποία καταφέραμε να φέρουμε πίσω στο σπίτι με τη βοήθεια της αστυνομίας. Δεν ήταν εύκολο, αλλά τα καταφέραμε και πλέον είναι ασφαλή.

Επιπλέον, διασφαλίσαμε ότι η μητέρα τους δεν θα μπορεί να τα βγάλει από τη χώρα, δεδομένου ότι ήθελε να μετακομίσει στη Σαουδική Αραβία με το νέο σύζυγό της, τον οποίο παντρεύτηκε μία εβδομάδα μετά το θάνατο του αδελφού μου.

Δεν καταφέραμε να πάρουμε την πλήρη επιμέλεια, καθώς δεν υπήρχαν αρκετές αποδείξεις ότι η κουνιάδα μου ανήκει σε δίκτυο τρομοκρατών. Ωστόσο, έχουμε δικαιώματα επίσκεψης, που σημαίνει ότι μπορούμε να επηρεάσουμε την ανατροφή τους.

Ως νεαρό κορίτσι, μου ήταν δύσκολο και βαθιά μέσα μου μισούσα το Ισλάμ, γιατί το Ισλάμ μισεί τις γυναίκες. Η μητέρα μου ποτέ δεν με «νουθετούσε», παρά το γεγονός ότι η ίδια είχε πέσει θύμα εκφοβισμού επειδή δεν ντυνόταν όπως αρμόζει σε μια Μουσουλμάννα.

Η προσευχή ήταν άλλη μια πτυχή του Ισλάμ που θεωρούσα πολύ δύσκολη. Ένιωθα ότι πρόδιδα τις πεποιθήσεις μου. Πώς θα μπορούσε να προσεύχομαι στον ίδιο Αλλάχ και στον ίδιο Μωάμεθ, στους οποίους προσεύχονται και οι τρομοκράτες; Δεν θα μπορούσα να έχω οποιαδήποτε σχέση με τους ανθρώπους που μισούσα τόσο πολύ.

Μπορώ να συνεχίσω περαιτέρω, όμως, εκεί που θέλω να καταλήξω είναι ότι το Ισλάμ βλάπτει τους ανθρώπους που πιστεύουν σε αυτό. Οι καλύτεροι Μουσουλμάνοι είναι εκείνοι που αγωνίζονται για τη δημιουργία ενός μουσουλμανικού κόσμου ενώ όλοι οι άλλοι, όπως εγώ, είμαστε προδότες που τους αξίζει ο θάνατος.

Ο αδελφός μου ήταν ο καλύτερος μουσουλμάνος στην οικογένειά μας και το μόνο που πήρε ήταν ένα άθλιο τέλος, καθώς και το άθλιο τέλος που έδωσε σε δεκάδες

ανθρώπους στην πορεία.

Ένα μέρος του εαυτού μου πέθανε εκείνη την ημέρα. Εγώ και η οικογένειά μου βρήκαμε βοήθεια από τους ίδιους ανθρώπους που το Ισλάμ αποκαλεί άπιστους, ενώ οι «δικοί» μας, οι συγγενείς και η μουσουλμανική κοινότητα μας πρόδωσαν...»

Πηγή: vimaorthodoxias.gr